

EDITORIAL

“No deim res de nou si posam per davant que ens trobam en una situació que mai no haguéssim imaginat. Una situació, també pel que fa a la nostra feina com a docents, que ens enfronta a reptes nous en gairebé tots els aspectes de la nostra tasca, de les metodologies, de la comunicació amb les famílies, l'alumnat i els companys. Del patiment per saber si ho estam fent com toca, si això és el que ara més importa, si algun dels nostres alumnes quedarà enrere; si val la pena avaluar, si les instruccions que ens donen són o no les adequades, si tenim el material necessari, si tot plegat arribarà a bon port, si ens esgotam massa intentant arribar a tot i deixam desateses les nostres famílies...

Sabem que la situació ens provoca reflexions de tot tipus i, per això, hem volgut obrir aquest espai, PISSARRA CONFINADA, perquè tenguis un lloc on poder compartir les teues idees i pensaments: de quina manera això està afectant la teua vida quotidiana i la dels teus alumnes, què portes millor i què pitjor; en definitiva, tot allò que et passa pel cap en aquests dies de confinament. I també reflexions que van més enllà d'allò que ens afecta directament i que potser ens haurem de replantejar moltes coses de cara a un futur, quan tot això ja estigui passat i en quedin els efectes.

Et convidam a que li donis forma d'article i ho comparteixis amb la resta de docents de les Illes, a través d'aquesta PISSARRA CONFINADA, una revista en format digital que des de l'STEI INTERSINDICAL hem volgut posar a l'abast de la comunitat educativa, per a compartir les experiències i reflexions que ens està provocant el confinament per mor de la COVID-19.”

Amb aquestes paraules, la nostra companya del Consell de Redacció i Direcció de la Pissarra Joana Tur feia la presentació de quin era l'objectiu de la publicació en línia dedicada a les reflexions i experiències dels docents en temps de confinament, alhora que feia una invitació a la participació del major nombre d'ensenyants possibles. No hi havia cap dubte que ens trobàvem davant una situació mai viscuda, i que ningú hauria imaginat poques setmanes abans de la declaració de l'estat d'alarma.

Per aquest motiu, davant la novetat del fet i el trasbals que el confinament va suposar per a tota la comunitat educativa, s'ha considerat que era oportú editar en una revista “normal” de la Pissarra els nombrosos articles que el professorat de les distintes etapes educatives va fer arribar a la Pissarra Confinada digital. Restarà per a la posteritat la foto fixa i les reflexions i vivències dels docents que varen haver de fer front a una situació excepcional mai vista, amb la irrupció forçosa del teletreball i l'ensenyament en línia.

Un nou curs escolar del tot atípic

No hi ha cap dubte que, amb les primeres dades a la mà de què disposam d'ençà de l'inici de curs, és evident que els grups de convivència estable fixats per la Conselleria d'Educació, els anomenats “bimbolla”, amb ràtios de 20 alumnes són massa elevats i una font de contagi, tal com des de l'STEI Intersindical havíem denunciat fa mesos. Unes ràtios, tot sigui dit, que s'han aconseguit a costa de l'increment de la càrrega

lectiva del professorat i la conversió forçosa de molts especialistes en tutors de primària.

Pel que fa a les ràtios dels centres, des de l'STEI Intersindical s'havia reclamat en el seu moment que els grups de convivència estable havien de ser com a màxim de 15, i que allò ideal seria d'entre 10 i 12 alumnes. Segons un estudi de la universitat canadenca de Waterloo, a Ontàrio, la reducció del nombre d'infants per aula és un factor fonamental a l'hora de disminuir el nombre de contagis: “les aules amb més infants, això és a partir de 15, experimenten un risc tangible de brots de coronavirus”. La lògica relació entre nombre de casos i brots fa que, un cop més, les aules més reduïdes siguin l'opció més segura. En aquest sentit és molt aclaridora la dada següent: si dividim per la meitat el nombre d'alumnes a les aules, el risc de contagi es divideix per 5.

La conversió que s'ha produït de professionals d'atenció a la diversitat, com els professionals de pedagogia terapèutica i d'audició i llenguatge, en tutors suposa que el col·lectiu d'alumnes més vulnerables quedi desatès; per la manca d'atenció i de reforços que comporta per als alumnes amb necessitats de suport educatiu.

Tampoc és admissible que els especialistes d'educació física, música i anglès hagin de fer de tutors; per la pèrdua de qualitat educativa que això suposa. El canvi de l'escenari A al B dels plans de contingència, imposat per la Conselleria a mitjan del mes d'agost i publicat en el BOIB de dia 5 de setembre, ha suposat que els equips directius i els docents dels centres públics i concertats han hagut de fer mans i mànigues per a refer grups, horaris i atribució de matèries a marxes forçades; en molts casos sense comptar encara amb tota la plantilla del centre dins els primers dies del mes de setembre.

Des del sindicat reclamam coordinació davant la quantitat d'informació que emeten les conselleries de Sanitat i d'Educació respecte de les actuacions davant la Covid, i que els centres no són capaços de processar. I també que calen decisions polítiques efectives que estronquin d'una vegada el degoteig de contagis que posen en perill la salut de tota la comunitat educativa; i que la Conselleria d'Educació deixi de mirar a una altra banda.

Finalment, l'STEI Intersindical reclama mesures de conciliació reals, una petició que fa des del passat mes de març, que vagin més enllà de l'àmbit estrictament escolar –ja que l'escola no pot ni ha de ser l'únic mitjà de conciliació –, amb un compromís efectiu de l'Administració, de les seves conselleries i de la resta de sectors productius del nostre mercat laboral.

Gràcies a tantes companyes i companys que han fet camí a l'STEI Intersindical

Dedicam una secció d'aquest número a parlar una estona amb moltes companyes i companys de l'STEI Intersindical que s'han jubilat al llarg dels darrers anys, de com viuen aquest nou temps sense càrregues laborals i de com veuen el nostre sindicat en els anys venidors. Tot un mestratge de feina feta, lluita compartida i molts aprenentatges guardats en el racó de la memòria que, de cap manera, no poden caure en l'oblit.